

با فلسطینها داشته باشد، حفظ امنیت و خلاءهائی را که در این سرزمینها به وجود می آمد مشترکاً با پلیس فلسطین بعهده گیرد، ولی تمام مرزهای خروجی از منطقه تحت کنترل فلسطینها همچنان به نیروهای مسلح اسرائیل سپرده شده معنی آن پذیرفتن حاکمیت مشترک ولی به محاصره درآوردن کامل سرزمینهای است که به فلسطینها واگذار شده است.

ملتی پاره پاره در سرزمینی پاره پاره که نه مرزی دارد، نه کشوری و نه هویتی. در جهان امروز، از کبک گرفته تا مکزیک تمایل به جدائی ملتها چه از طریق دمکراتیک و اصمال رأی، و چه از راه بدست گرفتن سلاح ظهور کرده است. آسیا نیز از این پدیده در اسان نیست، هند تاکی می تواند کنترل خود را بر پنجاب حفظ

کند؟ کشمیر و آسام در تلاشهایشان موفق نخواهند شد؟ آیا صرف هزینه های هنگفت و از دست رفتن زندگیهائی بسیار ارزش آن را دارد که باز هم با جدائی طلبان برخورد نظامی کرد؟

امروز تنها تعصبات قومی و ناراضیهای ملی نیست که مرزهای سستی کشورها را تهدید می کند، بسیاری از کشورها به دلیل رشد تجارت جهانی و انفجار تکنولوژی اطلاعات و تلاش برای گشودن مرزهای خود به روی یکدیگر (جامعه اروپا) با مرزهایی متزلزل مواجهند، بسیاری از تحلیل گران آینده ای ناشناخته را برای مرزها و حاکمیت کشورها پیش بینی می کنند، گونگون عصر جدید را عصر دایمپراتوریهای بی امپراتوره توصیف می کند. بنیامین باربر جامعه شناس امریکائی از دنیای می نویسد

که از هم می گسلد و همزمان بار دیگر گرد هم می آید. خطر از هم گسیختگی بیشتر در درگیریهای بک کشور با همسایگانش نهفته است، بوسنی و رواند نمونه های بارزی از درگیریهای از این دست هستند، فرامکین نویسنده کتاب: «صلحی برای پایان دادن به همه صلحها»، که در سال ۱۹۲۰ در مورد امپراتوری عثمانی نوشت می گوید: «به نظر می رسد پا کمازی قومی مدلی است برای آینده، افریقا با جنگهای قومی به کلی تغییر شکل می دهد، در دیگر قاره ها کشورهای بسیاری تجزیه می شوند و در این راه میلیونها انسان جان خود را از دست می دهند».

منبع: هفته نامه نیوزویک
برگردان از سرویس ترجمه گزارش،



منطقه آزاد تجاری سرخس؛ امیدها و واقعیتها

برنامه ترکیه این است که پیرامون دریاچه وان خط آهنی بسازد تا جایگزین خط کشتی رانی دریاچه مذکور گردد و در عین حال کمکی به حمل و نقل راه آهن در آکو کرده باشد. هدف دراز مدت این است که بنادر ایران به نقاط تبادل کالاها و محموله ها تبدیل شوند و جایگزین مراکز داد و ستد بین بنادر چین و هند گردند. رویای زیبایی است، اما آیا تحقق خواهد یافت؟ بعضی از بازرگانان ایرانی چندان به این دورنمای زیبا دل بسته نیستند و نان خود را در روشن نمی بینند. بسیاری از بازرگانان ایرانی همانند مهتاهای غربی خود دریافته اند که تجارت با دولت های تازه استقلال یافته بسیار پردرآمد است زیرا که ارز معتبر (دلار، مارک و غیره) کمیاب است و بخش خصوصی نیز دوران طفولیت خود را می گذرانند. غربیان فعال در تهران نیز به حرکت تجاری ایران در آسیای مرکزی چندان امید نیستند. به قول یکی از دیپلماتهای غربی مقیم تهران «ایران ممکن است تعدادی کامیون بار به آسیای مرکزی بفرستد اما اتحاد جماهیر شوروی سابق آن چشمه جوشنی نیست که اقتصاد ایران را سیراب کند و از مخمصه به در آورد».

با این همه ایران در بازرهای آسیای مرکزی مزیت نسبی دارد. محصولات آن از محصولات مشابه ساخت کشورهای آسیای مرکزی بهتر و مرغوب تر است و در عین حال از نمونه های غربی به مراتب ارزان تر می باشد. از این گذشته مرزهای ایران با آذربایجان و ترکمنستان به همراه بنادر و خطوط راه آهن به این کشور امکان می دهد تا خود را به دروازه ورودی و خروجی منطقه بدل سازد. امیدواران در ایران می گویند تنها کار آقای رفسنجانی برای توسعه بازار منطقه باید حذف کاغذ بازی اداری در مرزها و ایجاد شرایطی برای حرکت سرفوق قطارها در شبکه راه آهن ایران باشد.

مأخذ: هفته نامه اکولوبیست
برگردان از سرویس ترجمه گزارش،



همکاری منطقه ای (اکو) را با دیگر فعال کردن و با جذب افغانستان، و شش جمهوری آسیای مرکزی جان تازه بر کالبد این سازمان می جان میدهند. مقام های اکو درباره بازار بالقوه سیصد میلیون نفری منطقه با ذخائر غنی طبیعی داد سخن می دهند. اما گمان می رود تا تبدیل بازار اکو به یک بازار مشترک واقعی راه درازی در پیش باشد.

ایرانیان از پشتیبان پر و پا قرص اکو هستند و توانمند ستادهای مرکزی آنواد در تهران مستقر کنند. علت علاقه شدید ایرانیان به سازمان اکو بخشی به خاطر چشمداشت آنها به ایلای یک نقش عمده در تجارت آسیای مرکزی است و بخشی دیگر از تلاش همیشگی ایران برای کاهش وابستگی خود به نفت منشاء می گردد. واکنشی چشمداشت به بازار صادراتی خارج برای دولت ایران فرجی است تا از شرایط نامطلوب اقتصاد داخلی بگریزد. فراموش نکنید ایران هنوز از بهران دیو کسود باز پرداخت وامهای خود خارج نشده است. کوروم کلام گسیخته هم که جای خود را دارد و انتقاداتی جدی را علیه دولت برانگیخته است.

اولین وظیفه اکو بهبود ارتباطات بین اعضا و تأسیس نهادهای مشترک است. پول (دلار) کم است. اما، خطوط کشتی رانی، بانکهای منطقه ای و شرکتهای بیمه از هم اکنون فعالیت خود را آغاز کرده اند و در نظر است با استفاده از ناوگان هوایی از ترکمنستان، یک خط هوایی مخصوص اکو دایر شود. خط راه آهن جدیدی تأسیس بندر عباس به بافق آماده است. آخرین پیوند خطوط راه آهن با شبکه راه آهن ساخت شوروی در آسیای مرکزی (ادامه خط راه آهن از مشهد به سرخس) گمان می رود که تا فروردین سال ۷۵ پایان پذیرد. از آن به بعد کالاها از طریق راه آهن به سواحل خلیج فارس حمل می شود و از آنجا در جهت شرق به پکن می رسد، حمل و نقل کالاها در جهت شمال با روسیه و در سمت غرب نیز با اروپا امکان پذیر خواهد بود.

از زمانی که تجار سده های میانه جاده ابریشم در مسیر بین اروپا و آسیا را رها کردند و عطای آن را به لقایش بخشیدند تا همین جندی پیش، شهرستان مرزی سرخس در خواب رخسوت آمیزی فرو رفته بود. سرخس، شهرستان کوچک خاک آلودی است که در کنج شمال شرقی ایران قرار دارد و سیم های خاردار مرزی بین ایران و ترکمنستان در حاشیه آن قرار دارد، ضمن آنکه یک بیابان بین این شهرستان و سایر شهرهای ایران فاصله انداخته است.

دیر زمانی نیست که ایران بلند پروازانه در نظر دارد برای باز یافتن نقش خود به عنوان پل تجاری بین آسیا و اروپا، چند منطقه آزاد تجاری در امتداد مرزهای شمالی ایجاد کند، و سرخس یکی از آن مناطق است.

صدما مهندس و کارگر در بیابانهای پیرامون سرخس سخت مشغول کارند تا اولین مرحله ساخت یک مرکز تجاری را در این منطقه به پایان برسانند. امسال یک میلیون تن کالاهای مصرفی از سرخس به دست مشتریان آنها در ترکمنستان و قزاقستان رسید. اگر روند ساخت اولین مرحله این تأسیسات طبق جدول زمان بندی تا فروردین سال ۷۵ به اتمام برسد شهرستان سرخس می تواند انتظار داشته باشد که بتواند طرف سال آینده چند میلیون دلار کالا را به آنسوی مرز منتقل کند.

کلیه هزینه های ساخت مجتمع تجاری آزاد سرخس، از جمله احداث فرودگاهی بین المللی (البته در حال حاضر در حد عمده) را آستان قدس رضوی تأمین می کند که از لحاظ حجم سرمایه یکی از نیرومندترین مراکز مالی و بازرگانی ایران است و در به ثمر رساندن انواع پروژه ها پراوازه و خوش نام است.

به پیشنهاد آستان قدس رضوی رئیس جمهور ایران، علی اکبر هاشمی رفسنجانی از هم اکنون موافقت کرده است که برای بازدید کنندگان از منطقه آزاد تجاری سرخس شرط ویزا (روادید) لازم نباشد.

سه سال پیش ایران، ترکیه و پاکستان سازمان